

Debatterende artikel - klimakrisen

Klimakrisen hænger over verden som en tung, mørk tordensky. Alle ved, at den er der, og at den snart kan gå i udbrud og gøre alle våde. Alle ved, at handling er nødvendig for at undgå alvorlige konsekvenser. Alligevel er det svært at enes om, hvad løsningerne på det kommende problem er. Selvom dette er en abstrakt metafor, undersøges et lignende problem vedrørende klimakrisen i den debatterende artikel "Her er internettets farligste ord" fra den 30. september 2023 af Susan Knorrenborg, på baggrund af Mette Fredriksens nyeste advarsel om splittelse i klimadebatten.

Knorrenborg mener, at klimakrisen er blevet en identitetspolitisk kamparena. Formuleringen og sproget i artiklen er skarpt og flydende og er spækket med metaforer og et livligt billedsprog. Artiklen indledes med billedsproget: "Er.der.egentligt.noget.mindre.ophidsende.end.spaghetti.med.kødsovs?" Med denne sætning anslås den røde tråd i form af hovedargumentet: Klimakampen er blevet en kamp om identitet og kultur og er grundet politikernes handlingslammelse blevet en kamp mellem individer, hvor forbrugsmønstre bliver forbundet med, hvem man er som person.

Knorrenborg argumenterer med fokus på appellformerne logos og patos. Patos ses i starten af den debatterende artikel, hvor Knorrenborg dybdegående beskriver, hvordan Informations moderatorer i kommentarsporerne bliver sat på overarbejde hver gang Information uploader et nyt Facebook-opslag med temaet klima/klimaforandringer. Ved hjælp af disse eksempler skabes der sympati for Politikens arbejde, når det gælder oplysning om klimakrisen, men det skaber også et kritisk billede af de mere traditionelle i klimakampen. Logos bruges derimod som appel til fornuften. Der bliver brugt eksempler som "Hvis.ikke.vi.gør.noget?har.vi.alle.et.problem• ?" for at skabe sammenhæng. Udover det, inddrages den amerikanske professor Yacha Mounks budskab om traditionelle identitetspolitiske kampe, hvilket giver en følelse af nødvendig forandring hos alle, og samler læserne på tværs af holdninger. Balancen mellem de to appellformer bidrager til en uddybende artikel, der formulerer klimaproblemet rationelt til modtagerne.

Til at uddybe benytter Knorrenborg sig af argumenter fra begge sider. Der er medtaget eksempler om f.eks. landbrugets klimabelastning. Den ene side i sagen er støtterne for det traditionelle landbrug, der mener at klimaskatter vil være katastrofale, mens den anden side mener at forandringen er nødvendig. Denne tosidede argumentation kombineret med de forrige tiltag skaber en professionel argumentation og formulering af artiklen.

Generelt fokuserer artiklen på logik og begrundelser for nødvendigheden af handling. Ifølge Altinget ville et reduceret kødforbrug i Danmark ikke kun være til gavn for klimaet - det ville også bidrage til en øget folkesundhed. Det danske samfund vil spare ca. 50 mia. om året på sygdomme forårsaget af usund kost, hvis alle danskere fulgte de officielle kostråd og spiste mindre kød.¹ Udover dette ville der udledes ca. 45% mindre CO₂ fra fødevarerektoren i Danmark. Argumentet lyder da, at der både er tale om gavn for samfundets pengekasse, klimaet og individet, hvis alle ændrer vaner. Et hyppigt modargument til ændrede kostvaner er, at opfordringerne presser de personlige holdninger og valg, som man fortager sig i sit liv. Så selvom kødsovs som madvare ikke betyder meget, bliver den udtryk for en bestemt livsstil samt muligheden for at kunne træffe individuelle valg uden at blive beskattet af systemet. For mange er det nemmere at tilpasse sig mere abstrakte forandringer foretaget oppefra som grønnere energiproduktion, end det er at blive udsat for langt mere synlige forandringer, der forgår i dagligdagen, hvor konflikterne ofte ender med at foregå mellem individerne.²

Jeg mener personligt, at klimakampen og diskussionen er som to stridsvogne, der forsøger at skubbe til hinanden. Uanset hvor hårdt hjulene snurrer, kommer de ingen vegne, og resultatet bliver, at de begge synker ned i mudderet under dem. Nærmest alle danskere er klar over, at forandring er nødvendigt for at komme problemet til livs, men metoderne er forskellige. Jeg synes, det er enormt ærgerligt, at det, man spiser, bliver knyttet til ens personlighed, da dette resulterer i vanskelighed af vaneændring, da man ikke kun skal ændre ens kost, men også billedet på en selv som individ.

Diskussionen vedrørende klimavenlig omlægning af landbruget ved hjælp af CO₂-kvoter er interessant, da den beskriver det dødvande, som der er mellem de to uenige parter. Illusionen af Danmark som et landbrugsland er fortid og hænger over landet som en uklar tåge i befolkningen, selvom kun 3,9% arbejder i landbruget.³ Jeg mener ikke, at der er nogle af parterne der får noget ud af situationen ved at stille sig over for hinanden med armene over kors for at høre, hvem der kan råbe højest. I en diskussion er det vigtigt, at alle føler sig hørt og forstået, ellers er konstruktive fremadgående løsninger langt sværere. Kan man undgå at træde landmænd over tæerne samtidig med at udføre de nødvendige klimatiltag? Nej, selvfølgelig ikke, men det er vigtigt at huske, at der er tale om mennesker, der skal omlægge hele deres liv.

¹ Jåpelt, Anna Bak: "Hvornår blev man dansker af at spise 1 kg kød om ugen?"

<https://www.altinget.dk/foedevare/artikel/klimaakademiet-hvornaar-blev-man-dansker-af-at-spise-et-kilo-koed-om-ugen>

²Nielsen, Jørgen Steen "Danskerne bekymrer sig om klimaet, men ændrer ikke vaner"

<https://www.information.dk/indland/2015/05/danskerne-bekymrer-klimaet-aendrer-vaner>

³ Gabel, Johanne „Landbrugets bundlinje for Danmark” <https://www.dyrenesbeskyttelse.dk/artikler/landbrugets-bundlinje-danmark>

På den anden side vil jeg stærkt argumentere for, at personlig forandring er nødvendigt for at klare os gennem klimakrisen. Det kan ikke nytte at forbinde sin personlighed med produkter som oksekød, for derefter at nægte at skabe positive forandringer. Ideen om, at man er fortjent til at spise over et kilo kød om ugen, er forvrænget og virkelighedsfjern. Det er usundt, uholdbart og endda på randen til respektløst - ikke fordi det er synd for andre mennesker, men fordi alle der har overskud og midlerne bærer et ansvar for vores planet og fremtidige generationer. Politikerne bærer delvist ansvaret ved hjælp af planlægning af nye love, der kan hjælpe på vej, men i sidste ende er det også et personligt ansvar at ændre vaner, også selvom det er træls og svært.

At opføre sig moralsk overlegent i denne situation er en svaghed og er noget, man hurtigt kan komme til i konflikten. Det er vigtigt at understrege, at alle fortjener at have medbestemmelse og inkluderes i forandringerne, vores samfund skal gennemgå. Forandringerne kræver, at alle er med, og klimakrisen er et eksempel på et problem der skal løses i fællesskab.